

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ville være en styrkelse af Tysklands militaristiske og nationalistiske kræfter og en fare for dem, der i Tyskland arbejder for demokratiet. Jeg mener ikke, vi skal tage for let på, hvad der kan ligge heri, men alligevel føler jeg mig overbevist om, for det første, at en tysk genoprustning udenfor det sikkerhedssystem, der er aftalt, ville være langt farligere, og for det andet, at det farligste ville være et forsøg på en politik, der populært sagt gik ud på at holde Tyskland nede. Det er rigtigt, at tysk nationalisme gennem nazismen fejrede orgier, som stadig virker skræmmende, men vi kan ikke bygge en europæisk orden på tyskerhadets stemninger og på en betragtning af tyskerne som en anden klasses nation. Jeg er sikker på, at en sådan holdning fra det øvrige Europas side kun ville give de farlige kræfter og de farlige stemninger i Tyskland vind i sejlene. Jeg føler mig sikker på, at netop en sådan holdning fra vor side ville være en bjørnetjeneste overfor de kræfter i Tyskland, som ærligt og alvorligt arbejder for at befæste demokratiet. Risikoen ville være overhængende for, at de ville blive revet over ende af en reaktionær eksplosion, som vi tidligere har set det. Vi må tværtimod uden at glemme vore erfaringer, men også uden at lade os forblinde af dem, stræbe efter på alle måder at drage det nye tyske demokrati ind i det europæiske samarbejde på alle områder. Når genbevæbningen sker på dette grundlag — og det er det, der nu er tale om — tror jeg, at den risiko, der kan tænkes, vil være mindst.

Der har også været udtalt frygt for, at de aftaler, der nu er truffet, skulle gøre det vanskeligere at opnå en tysk genforening på grundlag af frihed. Heroverfor er det for det første rigtigt at fremhæve netop det, som blev sagt på Londonkonferencen, at det stadig er et vigtigt mål for vestmagternes politik at opnå en samling af Tyskland på grundlag af frie valg, et synspunkt, som vi naturligvis fuldtud kan tilslutte os.

For det andet synes jeg ikke, man kan sige, at Londonaftalerne udgør en hindring for, at nye forhandlinger kan optages. Sovjetunionens holdning har hidtil været så afvisende, at man knap kan tænke sig, at den kan ændres i mere negativ retning. Snarere kan man vel nære det håb, at den

vestlige fasthed kan bidrage til at overbevise Sovjetunionens ledelse om, at det er et forfængeligt håb, at der kan vindes noget ved at spille på den vestlige verdens vankelmod, og at der ingen anden vej er til en løsning af både det tyske problem og andre problemer end at sætte sig til forhandlingsbordet med god vilje.

For det er jo — det vil jeg gerne fremhæve tilsidst — det mål, vi stadig har for øje, at den spæde begyndelse til afspænding må vokse sig stærkere og freden derved blive befæstet. Vi tror, at den politik, som regeringen gennem udenrigsministerens redegørelse har anmodet om folketingets tilslutning til, tjener arbejdet for at nå dette mål, og derfor kan vi give den vor tilslutning.

Thorkil Kristensen: Der er ved denne lejlighed grund til at pege på den udvikling, som i årene siden kapitulationen i maj 1945 har fundet sted i overvejelserne vedrørende det tyske spørgsmål. I det første år efter krigen forestillede man sig her i Danmark og vel i det hele taget i den vestlige verden, at det fremtidige Tyskland i den tid, man kunne overskue, skulle være et forenet, men afvæbnet Tyskland. Man tænkte sig ikke, at den opdeling i besættelseszoner, som rent praktisk var kommet lige efter kapitulationen, skulle danne grundlaget for varige statsgrænser. Man tænkte sig tværtimod, at dette Tyskland gennem en fredskonference skulle blive til et samlet Tyskland, hvis forhold skulle ordnes ved en samlet forhandling, men man tænkte sig vel almindeligvis, at dette Tyskland skulle forblive afrustet i den tid, man kunne overskue. Det var også det synspunkt, vi fra dansk side gav udtryk for i januar 1947, således som det allerede er fremhævet fra denne talerstol i dag. Det var naturligvis erfaringerne fra de to verdenskrige og ikke mindst fra den sidste verdenskrig, der fik os til at anlægge disse synspunkter for Tysklands fremtid. Det var frygten for de kræfter, vi havde set i virksomhed, der gjorde, at man tænkte sig et afrustet Tyskland. Jeg kan sige, at erindringerne om de to hidtil foregåede verdenskrige spillede en stor rolle i vor bevidsthed, medens frygten for en tredje verdenskrig endnu ikke var kommet i forgrunden. Det varede